

מרגש: הגב' רחל הבר תחוי' אשת הרב אברהם ישעיהו הבר זצ"ל בפרקיו יומן מחייו ארכוי המשען

[30]

שבת היא מלזעוק

מןנו להאיץ את העניינים. אנחנו צדיקים להתפנות לבית החולים ואינו רוצה לצאת בצורה שתבהיר את הציבור. "בקשה תסייעו בזריזות אך בלי ליצורDRAMOT ופאניקה", העברתי את בקשת בעלי. ואכן תוך זמן קצר היה השטח פניו.

"כאן הארון של המוציאים החד-פערמיים, פה נמצא האוכל לסעודת שלמחרת, את זה צריך לחמם בבוקר ואת התבנית הזאת להשאיר לסעודת שלישיית...". במהירות העברתי פיקוד לאחותי, מסבירה לה היכן נמצאים הדברים ומעבירה את מטבחי, את האורחים ואת השמחה, לידי האמוןנות. במקום לארגן לנו שקיית של ציוד לאשפוז, ארגנתי לה'תיק' של הוראות לאושפיזין של סעודות המחר...

רגע לאחר מכן נכנס אל הבית צוות של 'ה חובש הר נוף' (ארגון חסד שכונתי העוסק בהצלת חיים), העלה את בעלי על אלונקה והבהיר אותו אל האמבולנס. הטרפה אליו ויצאנו ב מהירות. המצב לא פשוט, הבנו.

לבוי פעם בחרדה וספר התהילים רעד בידי. הצוות המiomן סייע לבני ואני התפלلت שזכויות השבת יללו אותנו. מה עומד לקרות? ריבונו של עולם, שמור על בעלי. בבקשה, רק לא דחיה, התהננתי שוב ושוב. דחיה היא הבשורה הקשה ביותר לכל מושタル כליה באשר הוא. בבקשה, לא דחיה. רק לא זה.

בילת צופרים נכנס האmbolans אל חניון בית החולים 'הDSA'. שם כבר המתינו לנו ארבעה אנשי צוות, מבהילים אותו פנימה בלי לאבד רגע.

לומר שלא דאגתי? דאגתי גם דאגתי, אבל המשכתי לתפקיד, להגיש ולארגן. מנה ראשונה, סלטים, דברי תורה. טיפול בכל אבל לא היתי פנואה לכלום. תשומת הלב שלי לא ניתנה לסלומון או למרק עם הקניידלך, היא הייתה נתונה לעניינים ולשניים. "מה קורה לך?" שאלתי שוב לאחר מנת הדגים. "אני לא מרגיש טוב, יכול להיות שיש לי קצת חום אבל לא כדאי להסביר את השמחה, נמתין". אמר בעלי. כשבعلي אומר "קצת חום" זה מדאיג די הרבה. רציתי מאד שהוא ימדד חום מיד אבל כיידתי את דעתו.

לאחר הגשת הבשר זיהיתי עויתות רעד חולפות בו. ביקשתי ממנו להctrף אליו רגע אחד לחדר, פניתי לאחד מן האורחים ובקשתי שייקח על עצמו את האחוריות לניהול האירוע והבאתי ב מהירות את מധום השבת. הכספית טיפסה לשולשים ותשע מעלות. חום גבוה מאוד- מאוד עבר מושタル כליה. "אני חושש שעלי' להתפנות לבית החולים", אמר בעלי ונאנח, ככל זאת שבת. הוא ביקש ממני לשולח שליח ולקראואן חבר טוב, רופא המתגורר באיזור על מנת שיחווה דעתה לגבי מצב החבר הגיע בריצה. הוא לא היה צריך להתאמץ ולא לבדוק כדי לקבל החלטה. בעצמו הרים טלפון והזעיק אmbolans. "זה מצב של פיקוח נפש", אמר לי כאשר הדליק אור במטרה לקבל תמונה טוביה יותר על גונו ערו של בעלי.

"באו לא נשבי את השמחה", התהנן בעלי. בחוץ עסכו המזומנים בהכנות לברכת המזון ואני קראתי לאחראי וביקשתי

שנת תשע"א, שלוש שנים לאחר ההשתלה החיים כמעט חזרו לקדמותם. מתרוצצים, מוסרים שיעורים, מנסים לבסס את הארגון החדש שלנו, מנהלים בית, יוצאים וחוזרים. בשתי מילימ" - חי שגרה. גם השבות שבו להיות רגילות. מארחות, שמחות, מעין עולם הבא...

מכל השבות, השבת היא דווקא הייתה מיוחדת; שבת שבע ברכות לאחת מבנות 'גודה ירושלים' (מדרשת לבנות השוכנת שכונתנו). השתתפו בה חלק מאנשי הוצאות, החתן והכלה כמובן, בני משפחתם, חלק מבני משפחתי וכמה חברים של החתן וחברות של הכלה. כשלושים וחמשה אנשים ישבו בסעודת השבת שהכננו.

השמחה הייתה עצומה. "שלום עליכם", "ашת חיל" והתרגשות של בניית בית נאמן בישראל. הייתה לגמרי בתוך השמחה, עד שנתקלתי בעיניו של בעלי.

הן היו מבריקות. גם השינויים שלו נקסו. הוא ניהל את האירוע ביד רמה, אך הלב שלו פעם ב מהירות. "מה קורה?" סימנתי לו בידי. הוא הרים את ידו בתנועת ביטול, הכל בסדר. אין צורך לדאוג.

